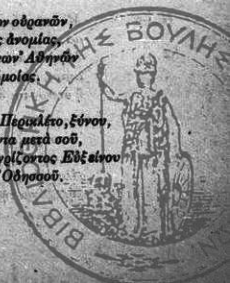

Βομβαρδίζονται μονάχοι, μεταξύ των πολέμων, ταυτα σπάζουν τους πλοιάρχους κι' εις κεφαλαιας τους πομπούν.

Π. — Πῶς σὲ λυποῦμαι, κολοσσέ...
 κι' ἐγὼ μὲ πόνο σὲ κυτῶ,
 καὶ τῶρα σὰν τὸν Ἑλισσαί
 ᾠηλὰ μὲ μελοῦντ' ἐπεῶ.

Κι' ἐπάνω μύθορον καὶ φλογῶν,
 κι' ἐπάνω φῶγαν καὶ σφαγῶν,
 κι' ἐπάνω θρήνων κι' ὀλμογῶν
 τῶν κόσμων τῶν αἰμωσταγῶν,
 ποῦ τοὺς ἀμους καὶ φρίτεις,
 φωνάζω σὰν προσήτης.

Ὅπου φαυλότης ὑψηλὴ
 κυνπῆ, πιέζει, πνίγει,
 κι' ὅπου δουλεύουνε πολλοὶ
 γιὰ τὰ χορταίνου' ἄγιοι.

Ὅπου μὲ σιδήρα βαρεῖα
 ματώνουν τὴν ἑλευθερίαν
 καὶ δεσποτεία μαινταί,
 τί τέλος περιμένετε;

Τὰ τέλματα τῆς σήψεως
 τοιαυτὴν φέρουν δίνην,
 καὶ τὸ πολὺ τῆς θλίψεως
 γεννᾷ παραρροσύνην,
 καὶ βλέπεις κι' ἓνα κολοσσὸν νὰ πέφτῃ κάτω πεῶμα...
 μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεται τὸ κότερο τοῦ Ρώμα;

Φ. — Στήν Ἀνδρό πηγὴ, Περικλῆ, κύκλους πολλοὺς ἐπάραις
 κι' ἐγὼ σὲ σὺ Φάληρο κι' ἐκεῖ θαρρῶ πῶς ἀραεῖ.

Π. — Ὅποιοι πένθος ἄφαινον τὸ κρᾶτος κατατρέχεις
 τοῦ κολοσσοῦ τοῦ δυνατοῦ...
 γιὰ κύττα τῆς ἱερικοῦς
 πῶς ἔπρεσαν τὰ τεῖχη.

Τοῦ Μικάδου τὰ θηρία
 τέτα φιλῶς ταναγραίνεις,
 καὶ μὰ σάλπιγξ Ταρταρεῖα
 μέγαν θάλασσαν σαλπίζει.

Πῶς παμφάγον πυρπολεῖ
 κόσμον κορυβανιῶντα...
 μὰ δὲν ἔξερεις, Φασουλῆ,
 τίποτα καὶ γιὰ τὸν Νότα;

Φ. — Ὅσα λούλουδα σὲν κάμπο μαδημένα ῥοιτηθῆκαν,
 Περικλῆ το τραγογόνῃ,
 κι' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκρεθῆσαν
 πῶς δὲ Νότας ἐπιμένει.

Π. — Μὰ τοὺς λόγους σου τὰ πλῆθη,
 μὰ κι' ἐμένα συγκινεῖς...

Φ. — Μήτε Τυαλαμπῆς τὸν παιθεῖ,
 μήτε φίλος τοῦ κανεῖς,
 ἢ στενὸς τοῦ συγγενῆς.

Ἰσχυρογὰρ λὲν δὲν πέροναι
 νῦν, φεῖ καὶ σ' τοὺς αἰῶνας...
 φίλος δὲν τὸν κατατρέχει,
 μήτε λόγια τῆς Κορώνας.

Π. — Ἐγὼ ἔξω πῶς θὰ πάθῃ...

Φ. — Περικλῆ μου, μακάρι,
 νὰ συλλάβωμε κι' ἐμεῖς,
 καὶ τὰ νεῦρα μας κι' οὐ μῦς.

Π. — Ἐὰν τοὺς δόλους συμπεθέρους θλίψῃς μὲ πιέζει τόση,
 ὅμως θάμαθες καὶ σὺ
 πῶς ἐπικησῇ οἱ Ρῶσοι
 μὲς σ' ἐπὶ Κρήτης τὸ νησί.

Ἀνδραγάδημα ποῦ φρίτεις,
 ἐφρίξῃς κι' ὁ Ψηλορείτης...
 τὰ κανόνια γέμισαν
 καὶ σ' τὴν Πλαταγὰ τῆς Κρήτης
 μὰ κακόβα γυερίσαν.

Ἀφροδόκηντος ἡ νίκη... δὲν ἀπέτυχε βολή,
 διασείλκων ἢ φήμῃ τοὺς βομβαρδισμοὺς ἐκείνους,
 κι' ἐπιτόρῃσαν καμπόσοι χαρκεῖανος, Φασουλῆ,
 θεοὺς σχωρεῖσι τὸν Μικάδο, θεοὺς σχωρεῖσι τοὺς κυτρίνους.

Μὰ κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
 πᾶντα σύμμαχοι μεγάλοι
 μὲ τὸν Ρωμανφὸν τὸ κρᾶτος, καὶ τρομάζουν' στὸ Μαρόκο
 μήπως πάλι τοὺς μαζέψουν οἱ Φεοφλοῦχτες τὰ λουρά,
 μπερδ' ἐπὶς Κρήτης τῆς Καλόβας ἐκείαν κι' ἐκεῖνοι μπλόκο
 κι' ἐβομβάρδισαν τοὺς ἄνδρας, ποῦ ζήτουν ἑλευθερίαν.

Γάβια Βασιλική.
 πολὺ σημαγλική.

Φ. — Χαρήτε, συμπεθέροι μας καὶ φίλοι μας Φραντζέκοι...
 μὲ σίχους σὲς ἐμὼ γοργοῦς,
 κι' ὁ Γάλλος μὲ τοὺς Ὑπουργοὺς
 ἐπῆγε σ' τὴν Ἀσπείλεια, σὲ Βασιλῆα τραπέζι.

Κι' ὅσοι τρανοὶ διάδοχοι τοῦ γέροντος προηγήσαντο
 σὰν ἄκουσαν τὴν πρόσκλησι δὲς τοῦ κι' ἐξαγορεύσαντο,
 κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἔβγαγαν σ' τὴν Ἀσπείλεια
 ντυμένοι σ' τὴν ἐντέλεια.

Κι' αὐτὸ κατευχαρίστησε τὴν φάτχα τοῦ νοσημῆ
 καὶ λένε πῶς ὁ Βασιλῆας εἶπε σ' τὸν Ἀσημῆ.

Καιρὸς σου νὰ προξερευθῇς,
 καιρὸς σου νὰ νὰ παντρευθῇς,
 νὰ πάθῃς νύφη μὲ προικὰ κι' ὄχι ἐξαγομαπία,
 νάχῃ κι' ἀμπελῖα σ' τὴν Βλαχί, νήφους σ' τὴν Ὀλυμπία.

Καιρὸς σου νὰ νὰ παντρευθῇς... γιὰ νύφη μὴ σὲ μέλῃ...
 Ἀκαιοσύνης Ὑπουργὸς κοκκῖνα νύφη τέλει.

Ἐλα, κύρ' Ἀσημῆ, νὰ σὲ παντρεύωμε,
 νὰ φᾶμε καὶ νὰ ποθῶμε καὶ νὰ χορτασῶμε.
 Κι' ὁ κύριος Βουδούρης, τὸ Ναυτικὸν δελφίνι,
 κι' ἐκεῖνος προεπερέθη προσηνήτης νὰ γίνῃ.

Πλὴν ὁ ῥέκτης Ἀσημῆς μὲ τὰ λόγια τῆς Κορώνας
 ἐκοκκίνισεν ἄγαν καὶ δὲν ἔβγαλε μιχὰ,
 μὰ σὰν τέλειος τὸ νῆμα λὲν πῶς εἶπε κατὰ μόνος
 νὰ τὴν πάθῃ, δὲν τὴν πέροναι μὲ τὰ λόγια, Βασιλῆ.